

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **P. S.**
toho času na adrese B. 945/8, P. – S. p., PSČ ...

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. září 2017, čj. OAM-148/ZA-ZA11-VL16-2017, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 25. 10. 2017 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu

§ 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídaný výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce namítl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech, proto rozhodnutí žalovaného napadl v celém rozsahu výroku. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Má zato, že správní orgán porušil § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu, porušil i § 3 téhož zákona, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Porušil rovněž § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu je pak rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, zejména ve vztahu k možnosti vnitřního přesídlení žalobce. Dále správní orgán porušil ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, neboť žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu i pro udělení azylu z humanitárních důvodů a v případě návratu do země původu mu hrozí nebezpečí vážné újmy.
4. Žalobce uvedl, že jako jeden z hlavních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany uvedl obavu z prožitého pronásledování souvisejícího jednak s uplatňováním svých politických práv v zemi původu, ale především s připisováním politických názorů. Ocitoval ustanovení § 12 zákona o azylu a má zato, že žalovaný provedl chybný výklad tohoto ustanovení. Připomněl, že v průběhu řízení uvedl, že s ním bylo v jeho vlasti zahájeno zcela vykonstruované trestní řízení pro separatismus, a to z důvodu jeho účasti na demonstracích podporující bývalou vládu Viktora Janukovyče. Obává se, že v případě návratu do země původu by došlo k jeho zatčení a hrozilo by mu reálné riziko mučení. Má obavy rovněž z nuceného odvedení k jednotkám ATO přímo do bojů, které v současnosti probíhají na území východní Ukrajiny. V současné době má i zprávy o tom, že jeho přátelé jsou zatýkáni, přitom není známo, kam jsou následně odváděni a jak je s nimi zacházeno. K zatčení přitom došlo z toho důvodu, že se v průběhu roků 2013 a 2014 účastnili Antimajdanu, tedy série provládních demonstrací na podporu Janukovyčovy sesazené vlády.
5. Žalobce uvedl, že právě účast na Antimajdanu je příčinou jeho pronásledování, kterému ve své zemi čelil, a důvodem, pro který má i závažné a odůvodněné obavy z návratu. Již během pohovoru uvedl, že v 17 letech dostal nabídku přivýdělků za účast na politických akcích v Kyjevě. Tuto nabídku přijal a od prosince roku 2013 do začátku roku 2014 strávil celkem 11 dní v Kyjevě na demonstracích podporujících tehdejší režim bývalého prezidenta Janukovyče. Aktivně se tak zúčastnil provládních demonstrací označovaných jako Antimajdan. Chodil společně s policisty a měl za úkol pomáhat jim s kontrolou probíhajících demonstrací. Právě na základě těchto akcí, byl žalobce po pádu tehdejší vlády v srpnu roku 2016 zatčen a odvezen Službou bezpečnosti Ukrajiny (dále jen „SBU“) na policejní stanici. Během cesty mu policisté vyhrožovali, že jej zavrou do

vězení, příp. že bude muset okamžitě nastoupit k bojovým jednotkám ATO. Policisté na něj následně vytvářeli nepřetržitý psychický nátlak po dobu 24 hodin. Žalobce obvinili mimo jiné z toho, že je administrátorem webové stránky, která ve spolupráci s Ruskem burcovala ukrajinský lid proti sobě. Žalobce byl nucen podepsat, že dobrovolně nastoupí do bojů na východě Ukrajiny a z donucení podepsal kontrakt přímo s ATO. Pokud by nepodepsal, byl by donucen ke křivému přiznání, že je skutečně administrátorem zmíněné webové stránky, za což by mu následně hrozilo vykonstruované trestní stíhání za činnost proti vládě a následně trest odnětí svobody. Poté jej policisté propustili s tím, že se má do deseti dnů dostavit na vojenskou správu. Během výslechů mu policisté ukazovali dokumenty (videa a fotografie) prokazující jeho účast na Antimajdanu. Vzhledem k tomu, že se bál dalších incidentů a odmítal se přímo aktivně zúčastnit bojů, když mu policisté opakovaně vyhrožovali, že jej tam zabijí, rozhodl se opustit svou zemi původu. Poté, co odjel, policisté opakovaně navštívili jeho bydliště a ptali se, kde se nachází, přitom sdělili ostatním členům domácnosti, že pokud žalobce opustí území Ukrajiny, že bude okamžitě zadržen.

6. Pokud jde o délku pobytu žalobce v České republice před podáním žádosti, vysvětlil, že jediným důvodem pro nepodání žádosti o mezinárodní ochranu byl právě strach z možného návratu do země, kde mu hrozí takto závažné nebezpečí. Upozornil, že v průběhu své výpovědi opakovaně uvedl, že o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu vůbec nevěděl, což je zvláště v jeho věku a situaci zcela pochopitelné. Nadto v momentě, kdy informaci o této možnosti získal, o mezinárodní ochranu bezprostředně požádal. V této souvislosti zpochybnil aktuálnost a relevantnost závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 119/2004 ve vztahu k jeho situaci, přičemž má zato, že není možné vyvozovat z nevědomosti a neznalosti institutu mezinárodní ochrany ihned účelovost podání takovéto žádosti. Naopak právě strach z možného návratu do země původu společně s nevědomostí o dané možnosti vedl k tomu, že o mezinárodní ochranu nepožádal žalobce ihned po příjezdu do České republiky.
7. Žalobce připustil, že se provládních demonstrací a podpory policejních orgánů zúčastnil čistě z finančních důvodů. Na Antimajdan byly takto sváženy celé autobusy lidí z okolních oblastí. Žalobce strávil na demonstracích celkem 11 dní, během kterých aktivně podporoval policejní orgány v potlačování protivládních demonstrací, pak dostal výplatu a vrátil se zpět. Zopakoval, že následně byl neoprávněně zadržen, na policejní stanici na něj byl činěn nepřetržitý psychický nátlak a bylo mu neustále vyhrožováno. Stal se i terčem vykonstruovaného procesu, který mohl vést až k soudnímu líčení a trestu odnětí svobody. To vše jednak v době, kdy žalobce teprve dosáhl věku zletilosti a jednak z jediného důvodu - účasti na Antimajdanu. Na těchto skutečnostech založený závěr správního orgánu, že ustanovení § 12 zákona o azylu je na daný případ nepřiléhavé, označil žalobce za účelový výklad tohoto ustanovení a zcela v rozporu se smyslem a účelem mezinárodní ochrany jako takové.
8. Žalobce zdůraznil, že ke všem událostem a k celému psychickému nátlaku došlo jen a pouze pro účast žalobce na demonstracích a pro politický názor, který je mu připisován. Příčinná souvislost mezi událostmi, které žalobce popsal (což ostatně potvrzují i zprávy o zemi původu) a politickým postojem (ať už aktivně vyjadřovaným nebo připisovaným) je zcela zjevná a není možné ji z rozhodnutí zcela vypustit. Z rozhodnutí je navíc zřejmé, že správní orgán nezpochybňuje pravdivost výpovědi žalobce, nýbrž pouze celou jeho

výpověď odmítá s tím, že se v jeho případě nejedná o uplatňování politických práv ani o zastávání určitého politického názoru. To však žalobce považuje za zcela zásadní pochybení a porušení zákonného ustanovení a ostatně i účelu azylového zákona.

9. Žalobce má zato, že jeho činnost lze jednoznačně podřadit pod uplatňování politických práv a svobod dle písm. a) výše citovaného ustanovení a rovněž pod písm. b), neboť se jedná o zastávání určitých politických názorů. Poukázal na příručku UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků, dle které je třeba „politický názor“ chápat v širokém slova smyslu, u tohoto důvodu musí žadatel ukázat, že má opodstatněnou obavu z pronásledování kvůli zastávání určitých politických názorů nebo kvůli názorům jemu připisovaným. A právě zde spatřuje žalobce základní, nikoliv jediné pochybení žalovaného. Pokud totiž žalovaný dojde k, byť chybnému, závěru, že žalobce neprojevoval své politické smýšlení aktivně a účastníkem Antimajdanu nebyl z politických důvodů, stále není možné, aby zcela vypustil z rozhodování faktor připisování politických názorů. K naplnění termínu „politický názor“ zcela postačí jen fakt, je-li takový názor žalobci připisován. S tímto aspektem však není správním orgánem v celém rozhodnutí nikterak pracováno, ačkoliv právě připisování politických názorů vedlo k veškerým událostem, které žalobce popisoval a které vedly k jeho následnému opuštění země původu.
10. Postupem správního orgánu došlo dle žalobce mimo jiné k porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu. Správní orgán svým postupem nehledal mezi jednotlivými fakty souvislosti a neposuzoval je ve svém souhrnu. Žalobce dodal, že jeho motivací pro účast na demonstracích byla především finanční odměna, avšak pokud by měl opačný politický názor a byl politicky proti předchozímu režimu, demonstrací a potlačování majdanských akcí by se rozhodně nezúčastnil. Nelze tedy tvrdit, že by žádný politický názor neprojevoval. Stále však platí, že terčem nátlaku se stal žalobce rovněž pro politický názor připisovaný, což je azylově relevantním důvodem.
11. Žalobce dále vyslovil nesouhlas s tím, jakým způsobem pracuje správní orgán s judikaturou, který používá soudní rozhodnutí na celkovou situaci nepřiléhající, přičemž neposuzuje výpověď žalobce v souhrnu, nýbrž účelově napadá jednotlivosti bez ohledu na celkový kontext.
12. K aspektu již prožitého pronásledování žalobce uvedl, že základem definice termínu „uprchlík“ dle Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 je slovní spojení „opodstatněné obavy z pronásledování“. Vzhledem k tomu, že termín „obavy“ v sobě nese subjektivní aspekt hodnocené osoby žádající o uznání za uprchlíka, je zřejmé, že výraz „opodstatněné obavy“ obsahuje subjektivní i objektivní aspekt a při rozhodování o opodstatněnosti obav musí být vzaty v úvahu oba. Ke stejnému závěru dochází rovněž Příručka UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků, která vyvozuje, že stanovení právního postavení uprchlíka bude v první řadě vyžadovat spíše vyhodnocení vyjádření žadatele než úsudek o situaci v zemi jeho původu. Vyhodnocení subjektivního aspektu je neoddelitelné od posouzení osobnosti žadatele, jelikož psychologické reakce různých jedinců nemusí být v totožných podmínkách vždy stejné. Správní orgán však dle žalobce zcela subjektivní aspekt pominul a v celém řízení nikterak nepřihlédl k osobě žalobce jako jednotlivce, který čelil zásadnímu psychickému nátlaku a vykonstruovanému procesu jako osoba zranitelná, tj. v době, kdy teprve nabyl zletilosti. Správní orgán tak porušil ustanovení § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť

nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo.

13. K tomu žalobce citoval ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a je toho názoru, že je možné jej považovat za osobu zranitelnou, když většina vyličených událostí se odehrála v době, kdy byl čerstvě ve věku zletilosti, navíc bez osobního kontaktu s rodiči. Tím žalovaný porušil i ustanovení § 3 správního řádu, tak i ustanovení § 50 odst. 3 a 4 téhož zákona. Správní orgán dle jeho názoru opomněl při posuzování bezpečnosti návratu do země původu aplikovat čl. 4 odst. 4 směrnice Rady 2011/95/EU (tzv. kvalifikační směrnice), dle kterého platí, že skutečnost, že žadatel již byl pronásledován nebo utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování nebo způsobení vážné újmy, je závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpění vážné újmy, neexistují-li závažné důvody se domnívat, že pronásledování nebo způsobení vážné újmy se již nebude opakovat. Žalovaný však nepostavil najisto, že v případě návratu žalobce nedojde k opakování prožitého pronásledování. Žalobce poukázal i na čl. 9 kvalifikační směrnice vyjadřující se i k termínu „pronásledování“ a obsahující rovněž výčet jednání, které jsou pronásledováním.
14. Pokud jde o možnost přemístění nastíněnou žalovaným, žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k otázce vnitřního přesídlení, konkrétně na rozsudek dne 25. 1. 2017, čj. 4 Azs 197/2016-94, ve kterém odkázal na dřívější své rozsudky, v nichž upřesnil kritéria, dle kterých lze ověřit, zda žadatel může skutečně nalézt účinnou ochranu před pronásledováním či vážnou újmu v jiné části země. Tato kritéria ostatně odpovídají kritériím v Doporučení UNHCR v oblasti mezinárodní ochrany ze dne 23. 7. 2003. Žalobce poukázal i na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 1. 2017, čj. 33 Az 3/2016- 34. Žalovaný správní orgán však nic uvedeného ve svém rozhodnutí neučinil a rovněž ani nereagoval na výtku žalobce, že v případě přestěhování je nutné se okamžitě nahlásit vojenské správě a uvést novou adresu. V momentě, kdy „dobrovolně“ podepsal nástup k jednotkám ATO, by tedy pro něj stěhování nebylo žádným řešením. Žalobce závěrem upozornil i na uplatnění pravidla „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“ (viz rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2004, čj. 6 Azs 50/2003-89 nebo rozsudek čj. 5 Azs 12/2012-47).

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, a navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce a shromážděné informace o zemi původu. Má zato, že zjistil skutečný stav věci, že případ posuzoval ve všech souvislostech, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl a že si opatřil potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však shledal, že nelze dospět k závěru o nebezpečí pronásledování z azylově relevantních důvodů a strach, o němž žalobce hovoří v souvislosti s návratem do vlasti, není podmíněn existencí skutečného nebezpečí vážné újmy. Proto žalobci neudělil mezinárodní ochranu v žádné z jejích forem.

16. Žalovaný konstatoval, že za účelem vydání rozhodnutí shromáždil rozsáhlé a v té době aktuální a zcela dostačující podklady (viz správní spis), z nichž vytěžil patřičné informace tak, aby byl s ohledem na individualizaci daného případu zjištěn skutečný stav věci. Žalobce měl možnost se před vydáním rozhodnutí dne 29. 3. 2017 seznámit s obsahem spisového materiálu, mohl proti podkladům vznést námitky či připomínky, případně je doplnit o materiály, o kterých se domnívá, že by více vystihovaly situaci na Ukrajině. Žalobce však této možnosti nevyužil, k obsahu spisového materiálu se nevyjádřil. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že v průběhu řízení vycházel z důvodů uvedených žalobcem a ze skutkového stavu zjištěného řádným procesním postupem. Navíc není povolán k tomu, aby doplňoval důvody žadatele o azyl k přiznání mezinárodní ochrany. Důkazní břemeno v řízení vyplývá z břemene tvrzení, které je odvislé od samotného žadatele o azyl.
17. Žalovaný dále uvedl, že žalobce si po incidentu v roce 2016 bezproblémově obstaral vízum do České republiky, nesdělil, že by měl nějaké problémy při samotném vycestování ze země původu, což nesvědčí o tom, že by o něj ukrajinské státní orgány nebo SBU měly eminentní zájem, ani to nesvědčí o skutečnosti, že by byl oficiálně obviněn. Žalovaný setrval na stanovisku, že se u žalobce nejedná o důvody azylově relevantní a že by vylíčením svého příběhu prokázal pronásledování z politických důvodů. Jak bylo prokázáno v průběhu správního řízení, žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu ihned po svém příjezdu do ČR. Podání žádosti až po několika měsících po vstupu žalobce na území ČR, přestože žalobci v podání žádosti objektivně nic nebránilo, nasvědčuje tomu, že o mezinárodní ochranu požádal výhradně ve snaze legalizovat svůj zdejší pobyt. Žádost podal až v době, kdy mu skončilo vízum, na které do ČR přicestoval, a zjistil, že jeho délku již nelze prodloužit. Prostřednictvím azylového řízení však nelze žádat o legalizaci pobytu v ČR, neboť pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné nástroje.
18. Žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce, že Příručka procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka neobsahuje v rozhodnutí citovanou pasáž, a konkretizoval, že se nachází v kapitole V. – Zvláštní případy, písm. A) Váleční uprchlíci, v bodě č. 164.
19. Žalovaný vyslovil nesouhlas i s námitkou, že v rozhodnutí měl žalobce posuzovat jako osobu zranitelnou dle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Žalobce přicestoval do ČR v srpnu roku 2016, tedy v době, kdy mu již bylo dvacet let, rozhodně tak nespadá do skupiny osob nezletilých bez doprovodu a nelze na něj hledět jako na osobu zranitelnou, když v době svého příjezdu byl prokazatelně osobou zletilou. Navíc jeho jednání již v zemi původu, kdy se dobrovolně účastnil hlavně z finančního prospěchu provládních demonstrací, nebo kdy si pak následně (již jako dospělý) vyřídil pracovní vízum do ČR, svědčí spíše jednání, které vykazuje znaky jednání dospělého jedince (či jedince na prahu dospělosti).
20. Závěrem žalovaný označil odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 Azs 197/2016-94 za nepřiléhavý na jeho případ. K jeho nedůvěře ve státní instituce, že tyto nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním žvrlům, pak dodal, že toto nelze podřadit pod azylově relevantní důvody (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 Azs 7/2004-37).

IV. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
22. V přezkumném řízení soud ověřil z obsahu správního spisu následující rozhodné skutečnosti.
23. Dne 19. 2. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 24. 2. 2017 poskytl údaje k podané žádosti, kdy za důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že na Ukrajině proti němu chtějí zahájit řízení a základě vykonstruovaného případu, dále mu hrozí, že jej odvedou do armády do ATO, protože byl nucen podepsat papír s dobrovolným odchodem do ATO. Stejného dne s ním byl proveden pohovor. Při něm uvedl, že akcí v Kyjevě se se účastnil z důvodu výdělků peněz, bylo to celkem 11 dní v prosinci 2013 a lednu 2014, chodil s policií a měl chránit a hlídat centrum města před protestujícími lidmi. Dne 11. srpna 2016 ho zatkla SBU (tj. Služba bezpečnosti Ukrajiny) na 24 hodin. Cestou mu nadávali a vyhrožovali mu, že jej zavrou do vězení. Řekli mu, že má podepsat kontrakt s ATO anebo podepsat, že byl administrátorem webových stránek, které měly vyzývat ukrajinský národ a vyprovokovat lidi proti sobě, za což by mu hrozil trest odnětí svobody na 5 let. Uvedl, že nic bližšího neví, neboť tento papír nepodepsal. Podepsal však dobrovolný nástup do ATO, pak ho propustili a řekli mu, že se do 10 dnů má dostavit na vojenskou správu. Když jej pustili, sbalil si věci a odjel k sestře kamaráda do Prahy na vízum, které si vyřídil přes jakousi firmu v Užhorodu. K dotazu, co konkrétně chtěl dělat dál s vízem na 86 dní, uvedl, že mu na Ukrajině bylo řečeno, že si vízum bude moci prodloužit a byla mu slíbena práce v Plzni. K dotazu, proč si zařizoval vízum společně s prací, když chtěl vycestovat z důvodu zájmu SBU o jeho osobu, uvedl, že mu bylo řečeno, že se vyřizují jen takováto víza do ČR. Žádné kroky k prodloužení víza či k jiné legalizaci pobytu v ČR po skončení platnosti víza neučinil, neboť mu bylo sděleno, že vízum se nedá prodloužit a na cizineckou policii se bál jet, že jej zadrží a pošlou domů. Nic tedy neudělal, neboť nevěděl, že je možnost přijet do azylového zařízení. Dále žalobce uvedl, že předvolání na vojenskou správu dostal v roce 2015, kdy pouze absolvoval prohlídku před zdravotní komisí. Žádné předvolání do armády pak nedostal a základní vojenskou službu neabsolvoval, až při zadržení jej SBU donutila podepsat kontrakt s ATO. Ten nemůže doložit, neboť kopii nemá. K dotazu, co by mu hrozilo v případě nenastoupení do ATO, žalobce uvedl, že přesně neví. Problémy s vojenskou správou by však nevyřešil přestěhováním se na jiné místo, protože musí na vojenské správě uvést novou adresu.
24. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel Výroční zprávy Amnesty International 2016/2017 - Ukrajina, ze dne 22. února 2017, Výroční zprávy Human Rights Watch 2017 - Ukrajina, ze dne 12. ledna 2017, Zprávy Freedom House - Svoboda ve světě 2016 - Ukrajina, 27. ledna 2016, Zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině (za období od 16. 8. až 15. 11. 2016 ze dne 9. prosince 2016, Informace MZV ČR čj. 107283/2016-LPTP ze dne 25. července 2016 a čj.

103518/2016-LPTP ze dne 3. června 2016, Informace OAMP Ukrajina – Situace v zemi (politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby), ze dne 24. listopadu 2016 a Výnosu prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. září 2016.

25. Dále je ve správním spise založeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 27. 2. 2017, ev. č. ZS33915, k možnosti vycestování cizince, které bylo vydání v rámci řízení o správním vyhoštění žalobce, které s ním bylo zahájeno dne 23. 2. 2017 poté, co bylo zjištěno, že na území ČR pobývá bez platného víza či povolení k pobytu. Vyplývá z něj rovněž, že žalobce při výslechu dne 23. 2. 2017 vypověděl, že z Ukrajiny odcestoval proto, že byl podezříván s účastí ve hnutí Antimajdan. Uvedl, že bezpečnostní služba ho nutila podepsat dokumenty o tom, že je správcem webových stránek podporujících vládní režim na přelomu let 2013 a 2014, a že ho vojenská správa nutila podepsat pracovní kontrakt do armády, že dostal týden na rozmyšlenou, a protože měl podanou žádost o vízum, to si vyzvedl a rychle odjel do ČR.
26. S podklady pro rozhodnutí ve věci byl žalobce seznámen ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu dne 29. 3. 2017.
27. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
28. Žalobce v žalobě proti rozhodnutí žalovaného označil za hlavní důvod žádosti o mezinárodní ochranu svou obavu z prožitého pronásledování, které souvisí s uplatňováním jeho politických práv v zemi původu a především s připisováním mu politických názorů. Má zato, že jeho činnost lze podřadit pod uplatňování politických práv a svobod dle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu a rovněž pod písm. b) téhož ustanovení.
29. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
30. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
31. Žalobce v žalobě brojil proti tomu, jak byl na jeho případ aplikován § 12 zákona o azylu, přičemž úvahám žalovaného vytyká chybný výklad zmíněného ustanovení a absenci odůvodnění zejména výkladu pojmu „politický názor“, kdy žalovaný nepracoval s faktem, že právě připisování politických názorů vedlo k veškerým událostem, které žalobce popisoval a které vedly k jeho následnému opuštění země původu. V tomto žalobním bodu musel krajský soud žalobci částečně přisvědčit.

32. Při řešení otázky přítomnosti pronásledování a odůvodněných obav z něj vycházel žalovaný z ustanovení § 12 zákona o azylu a při aplikaci jak jeho písm. a), tak i písm. b) na případ žalobce dospěl k závěru, že u něho pronásledování pro zastávání určitých politických názorů není přítomno mimo jiné proto, že ve své vlasti neuplatňoval politická práva a svobody a nemohl tak být z tohoto důvodu ani pronásledován. K tomu zdůraznil, že podstatou žalobcovy účasti na Antimajdanu nebylo explicitně vyjadřovat jeho politické názory, ale cílem jeho účasti na akcích byl čistě finanční prospěch.
33. Pokud jde o aplikaci ustanovení § 12 zákona o azylu na případ žalobce, úvahu žalovaného je třeba korigovat. Pojem pronásledování, důvody pronásledování a vztah mezi nimi musí být totiž vykládán v souladu s článkem 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011, o normách, které musí, splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „nová kvalifikační směrnice“). Z pohledu článku 10 odst. 1 písm. e) a odst. 2 nové kvalifikační směrnice je nutno přisvědčit žalobci v tom, že není rozhodující, zda sám aktivně vyjadřoval své politické názory, dostatečným je již to, že mu státní orgány veřejné moci tuto politickou aktivitu připisovaly na základě jeho účasti na Antimajdanu. V tomto směru lze poukázat např. i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. srpna 2008, čj. 2 Azs 45/2008-67 (všechny v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nsoud.cz), v němž tento soud vyslovil závěr, že za předpokladu, že původci pronásledování žadateli o mezinárodní ochranu jeho politické přesvědčení připisují, není pro účely posouzení spojitosti mezi pronásledováním a azylově relevantními důvody ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, vykládaného v souladu s čl. 10 odst. 2 směrnice 2004/83/ES, rozhodné, zda žadatel politické názory, pro které je pronásledován nebo pro které mu pronásledování hrozí, skutečně zastává.
34. Krajský soud tak mohl přisvědčit názoru žalovaného v tom, že u žalobce nelze shledat důvody ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, tj. že by byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nikoliv však a priori proto, že ve své vlasti neuplatňoval svá politická práva a svobody (neboť z jeho výpovědi vyplynulo, že mu je politická aktivita připisována), ale proto, že dosud nedošlo k takové situaci, kterou by bylo možno za pronásledování či perzekuci považovat. Žalobce vyslovil obavy z možného obvinění a případného trestního postihu z důvodu své účasti na Antimajdanu, vypověděl, že od akcí v Kyjevě, kterých se účastnil v prosinci 2013 a lednu 2014, byl policií jednou zadržen, a to dne 11. 8. 2016 na dobu 24 hodin, byl vyslýchán SBU a poté propuštěn. Jednalo se tak o jediný incident, který žalobce s SBU měl, následně proti němu nebylo vedeno ani zahájeno žádné trestní stíhání, ani to sám netvrdil. Nelze proto dosud dospět k závěru, že by byl žalobce perzekuován ze strany veřejné moci za (byť připisované) uplatňování politických práv a svobod závažným způsobem, tím méně pak vystaven azylově relevantnímu pronásledování, tj. závažnému porušení základních lidských práv. Tyto okolnosti přitom žalovaný rovněž zmínil a neopomněl hodnotit na straně 5 a násl. napadeného rozhodnutí (současné pak i v rámci posouzení důvodů podřaditelných pod písm. b/ zmíněného ustanovení).
35. Pokud jde o aplikaci písm. b) téhož ustanovení, žalovaný vyjádřil rovněž nesprávný názor, a to, že žalobce nemohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování

z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu proto, že žádné konkrétní politické názory nezastával a své aktivity nekonal kvůli vnitřnímu přesvědčení, když účastníkem Antimajdanu nebyl z politických důvodů, ale kvůli možnosti přivýdělku. Ze shora uvedeného je zřejmé, že i pro posouzení důvodnosti obav žalobce z pronásledování není rozhodné, zda vyjadřoval nebo zastával (nějaké) politické názory aktivně, jestliže mu jsou politické názory, pro které mu pronásledování hrozí, státními orgány na základě jeho účasti na Antimajdanu připisovány. Přes tento nesprávný výchozí názor však žalovaný provedl rovněž hodnocení důvodnosti možných obav žalobce z možného pronásledování v důsledku jeho aktivity na Antimajdanu na stranách 5 až 8 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že žalobcovo tvrzené zadržení a vyslýchání příslušníky SBU nedosáhlo takové intenzity a systematickosti, aby v něm mohlo vyvolat opodstatněnou obavu z pronásledování, šlo o jediný incident, který žalobce s SBU ve vlasti měl, nebylo proti němu vedeno žádné trestní ani soudní stíhání, následně již nebyl ze strany oficiálních složek Ukrajiny v této souvislosti kontaktován a ani ČR neneviduje žádnou žádost o vydání žalobce do vlasti k trestnímu stíhání apod. K tvrzení žalobce, že jej policisté donutili podepsat dobrovolný nástup do ATO, žalovaný konstatoval, že „pokud skutečně k uvedeným událostem došlo“, pak se jednalo o jednotlivý incident přítomných policistů a nikoliv o obecný projev státního orgánu a žalobce měl možnost se proti uvedenému bránit za využití právních prostředků. K tomu správně poukázal na Informaci MZV čj. 107283/2016-LPTP ze dne 25. července 2016, dle které na Ukrajině lze podat stížnost proti postupu policejních složek u prokuratury nebo u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku. To však žalobce neučinil, proti postupu policistů, proti vynucování doznání a proti nucení k podpisu souhlasu s dobrovolným nástupem do jednotek ATO se nijak neohradil ani nebránil. S hodnocením neodůvodněnosti obav žalobce z možného pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu lze souhlasit. Krajský soud doplňuje, že pokud jde o vyhledání pomoci u orgánů státní ukrajinské moci, z citované Informace MZV vyplývá, že na Ukrajině jsou reálné možnosti, jak se bránit proti postupu policie, žalobce však žádnou nevyužil.

36. K argumentaci žalobce, že byl neoprávněně zadržen, že na něj byl činěn nepřetržitý nátlak a že se stal terčem vykonstruovaného procesu, který mohl vést až k soudnímu líčení a trestu odnětí svobody, nutno zopakovat, že byl zadržen jedenkrát na 24 hodin (navíc nelze přehlédnout, že sám při své výpovědi připustil, že se během své účasti na Antimajdanu nevyhnul použití násilí, byť tvrdil, že se tak stalo pouze při obraně), k žádnému obvinění, trestnímu stíhání, či dokonce procesu však dosud nedošlo a ani nic nenásvědčuje tomu, že by byl na žalobce vydán např. zatykač apod.
37. Krajský soud považuje za nutné k tomu ještě dodat, že z podkladů založených ve správním spisu nelze vyloučit ani pochybnosti o pravdivosti samotného tvrzení žalobce o tom, že byl donucen podepsat (tj. že podepsal) dobrovolný nástup do ATO. Krajský soud totiž nepřehlédl, že v závazném stanovisku Ministerstva vnitra ze dne 27. 2. 2017, ev. č. ZS33915, k možnosti vycestování žalobce bylo uvedeno, že žalobce při výslechu dne 23. 2. 2017 mimo jiné vypověděl, že bezpečnostní služba ho nutila podepsat dokumenty o tom, že je správcem webových stránek podporujících vládní režim na přelomu let 2013 a 2014, že ho nutila také podepsat pracovní kontrakt do armády a že dostal týden na rozmyšlenou, a protože měl podanou žádost o vízum, to si vyzvedl a rychle odjel do ČR. Žalobce k uvedenému přitom žádné výhrady neměl ani při seznámení se s podklady pro rozhodnutí u správního orgánu dne 29. 3. 2017 (kdy tato

listina byla součástí podkladů), ani nikdy následně. Je tedy zřejmé, že tato jeho výpověď se v tom, zda dobrovolný nástup do ATO, resp. pracovní kontrakt s armádou, podepsal či nikoliv, liší od výpovědi učiněné dne 24. 2. 2017.

38. Lze shrnout, že shora popsané dílčí pochybení žalovaného se tak ve svém důsledku neprojevalo v konečném a jinak správném závěru ve věci, tj. že žalobce nenaplní dle důvodů pro udělení azylu, a to jak dle ustanovení § 12 písm. a), tak i písm. b) zákona o azylu. Žalovaný přiléhavě připomněl i to, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmikoliv negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
39. Pokud jde o žalobcovy výtky směřující k tomu, že žalovaný pracoval s nerelevantní judikaturou, nutno podotknout, že žalovaný nepostavil své závěry pouze na závěrech v jím odkazovaných rozhodnutích. Z kontextu je zřejmé, že záležitost žalobce posuzoval co nejširěji, proto např. odkaz na rozhodnutí čj. 6 A 508/97 týkající se otázky povolání k výkonu vojenské služby sice nedopadá přímo na konkrétní žalobcův „azylový příběh“, avšak otázka vojenské služby žalobce byla při pohovoru s ním rovněž rozebírána, proto vyjádření se v odůvodnění rozhodnutí k otázce branné povinnosti na Ukrajině komplexně není zcela nepřipadná, jak namítá žalobce. Rovněž tak odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 Azs 119/2004 sice nevystihuje detailně konkrétní situaci žalobce, avšak je zřejmé, že jej žalovaný citoval pouze jako další argument (nikoliv však jako hlavní nebo stěžejní) na podporu svého závěru o neodůvodněnosti žalobcových obav. Z rozhodnutí žalovaného totiž neplyne, že by žalobce byl automaticky diskvalifikován z udělení mezinárodní ochrany pouze proto, že po určitou dobu pobýval na území České republiky nelegálně. Takový závěr z odůvodnění žalovaného rozhodně neplyne. Nicméně lze souhlasit s tím, že pokud cizinec nepožádá o azyl bezprostředně poté, co k tomu má příležitost, a požádá až po určité době (v případě žalobce šlo o nelegální pobyt v České republice cca 4 měsíce a celkový pobyt půl roku), pak takový postup může vyvolat pochybnosti o tom, že důvodem žádosti o azyl podané po takové době jsou právě a jen tvrzené obavy z pronásledování. Navíc žalobce odjel do České republiky na vízum pracovní, a to již v srpnu 2016 (vízum pak skončilo v říjnu 2016) a až do února 2017 se vůbec nezajímal o to, jak svoji situaci, jak tvrdí - jako osoby prchající ze své země z důvodu pronásledování, řešit. To, že (jak uvedl) nevěděl o institutu mezinárodní ochrany, což znamená, že během půlročního pobytu v České republice žádné informace nehledal, totiž o palčivosti pociťování obav z pronásledování ve své vlasti příliš nesvědčí.
40. Krajský soud nemůže souhlasit s názorem žalobce, že měl být správním orgánem považován za osobu zranitelnou, což odůvodňuje tím, že psychickému nátlaku a vykonstruovanému procesu čelil v době, kdy teprve nabyl zletilosti. Osobu zranitelnou definuje ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, a to tak, že se jí rozumí zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí. Žalobce však přicestoval do České republiky v srpnu 2016, a to mu již bylo dvacet let. Správní orgán jej proto nemohl podřadit pod zmíněné ustanovení do skupiny osob zranitelných, neboť tuto

definici nesplňuje. Navíc není ani pravdou, že psychickému nátlaku a vykonstruovanému procesu čelil v době „čerstvé“ zletilosti, neboť nejen že žádný proces s ním nebyl zahájen (nic takového netvrdil a ani tomu nic nenasvědčuje), ale i k zadržení jeho osoby na 24 hodin došlo v době, kdy mu již bylo 20 let (dne 11. 8. 2016).

41. Pokud žalobce vytýká žalovanému, že nepostavil najisto, že v případě jeho návratu nedojde k opakování prožitého pronásledování, pak takovou skutečnost najisto postavit nelze a ani to po žalovaném nelze požadovat. Žalovaný mohl hodnotit a také hodnotil pouze odůvodněnost obav žalobce z pronásledování, a to na základě žalobcem tvrzených skutečností a podkladů, které v řízení sám k situaci v zemi původu žalobce obstaral.
42. Další žalobcova námitka směřovala proti žalovaným nastíněné možnosti jeho přemístění. Je pravdou, že pokud by žalobce byl pronásledován z azylově relevantních důvodů (což však nebylo prokázáno – viz shora), pak by přesídlení jeho situaci zřejmě neřešilo. Žalovaný však tuto možnost uvedl obecně ve vztahu k bezpečnostní situaci na Ukrajině a v této souvislosti posuzovaným důvodům pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud pak zcela souhlasí s názorem žalovaného, že odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 Azs 197/2016-94 není na daný případ přílehlavý, neboť byl skutkově zcela odlišný (žalobkyně v tam posuzované věci byly osamělé ženy, přičemž otázka jejich přesídlení do jiných částí země byla posuzována z hlediska hrozby sexuální násilí a možností ochrany před ním).
43. Byť žalobce v úvodu žaloby namítal, že správní orgán porušil kromě ustanovení § 12 zákona o azylu i ustanovení § 14 a § 14a téhož zákona, dále k těmto ustanovením konkrétní výhrady nevznesl. Krajský soud proto ve stručnosti uvádí, že za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje neudělení azylu i dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny) i neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, neboť v případě žalobce k tomu nebylo opodstatnění.
44. Pokud jde o ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu, ten upravuje doplňkovou ochranu, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
45. V odůvodnění této části rozhodnutí vycházel žalovaný rovněž jak z informací sdělených žalobcem, tak z informací získaných v průběhu správního řízení. Ty lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a žalovaný se vypořádal s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž správně uvedl i to, že článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání je nutno ve světle judikatury Evropského soudu

pro lidská práva vykládat tak, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 zmíněné úmluvy. Aby bylo možné pokládat trest za ponižující a aplikovat na něj zmíněný článek 3, musí ponížení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Takové nebezpečí přitom lze shledat pouze tam, kde hrozí reálně a bezprostředně, nikoliv tam, kde nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Krajský soud se proto se s jeho závěry a odůvodněním této části rozhodnutí ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.

46. Nutno znovu připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
47. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznsl.
48. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí vyjma shora uvedeného dílčího pochybení, které však ve svém důsledku nemělo vliv na konečný závěr ve věci. Dle názoru soudu bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci a žalovaný rovněž dostatečně (s výhradou shora) odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Neporušil ani zásadu volného hodnocení důkazů, přičemž rozhodně nelze žalobci přisvědčit v tom, že by žalovaný pracoval pouze s informacemi, které pro udělení mezinárodní ochrany žalobci vyzněly negativně.

V. Závěr a náklady řízení

49. S ohledem na shora uvedené proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
50. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu soudního spisu je však patrné, že žalovanému žádné náklady v řízení před soudem nad rámec jeho úřední činnosti ani nevznikly, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 21. srpna 2018

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně